

n i n a s t ă n c u l e s c u

MIRACULOASELE ÎNTÂLNIRI

proză scurtă
CORECTBooks

Nina Stănculescu

**MIRACULOASELE
ÎNTÎLNIRI**

Editura Virtual

2012

ISBN(e): 978-606-599-918-3

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă; este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Cuprins

LUCĂ.....	3
DOLMENII DE PE ORION 7	6
LUMINA ACEEA DIFUZĂ.....	14
DANSUL.....	17
NU EȘTI CUMVA MONA?	19
PIETROIUL DE KILOMETRAJ ANASTASE.....	22
ZĂLUDUL TROL BONDOC.....	25
PAȘI ÎN ZĂPADĂ	29
BEȚIE DE FLORI	33
RĂMÎI CU BINE, TOAMNA MEA!.....	34
CE AM EU CU MÎINILE ASTEA?	39
SCURTA PLIMBARE DE SEARĂ	41
HELLO, GUAPA!	45
ETERNA SPLENDOARE A IDOLULUI.....	48
ANDANTE	51
IAZMA DINTRE STÎNCI	53
PERDELELE ALBE.....	58
VENIREA SFINXULUI	61
VENIREA MĂIASTREI.....	64
ÎNȚELEPCIUNEA CAILOR LUNARI.....	66

Memoriei

Claudiei Millian

Totul în noi, cu noi, în jurul nostru, este format din astre și galaxii. Copacul acesta, omul acesta, copilul, furnica, lampa de pe masă sau cea din perete, vîntul ce-ți răscolește grădina și gîndurile, toate, toate cu care, printre care, în care trăim sînt astre și galaxii.

N-am bănuț. Nu am știut. Ne-am învățat să considerăm astre doar licărurile acelea de lumină de departe, de foarte departe de noi, de undeva din spațiile nesfîrșite, pe care le-am cercetat de cînd lumea din turnuri, din piramide și temple, prin fel de fel de lunete, și de care de-abia astăzi începem să ne-apropiem, pornind către ele cu propriul nostru trup, cu toată ființa noastră.

Știam de cînd lumea despre acele astre de departe, care sclipeau către noi în noapte, că se rotesc pe o orbită a lor, că se apropie și se depărtează de noi, urmîndu-și propria lor traiectorie. Am învățat să le calculăm parcursul, apropierea și depărtarea. Și ne-am obișnuit cu ele, să tot sclipească așa, mereu, în jurul nostru, prin noapte.

Dar n-am știut, nu, nu am bănuț măcar, că toate cîte există aici chiar, pe propriul nostru astru, cu noi, sînt tot astre, fiecare, dar altfel, într-un fel al lor, cu propria lor orbită, cu propria lor traiectorie, apropiindu-se și depărtîndu-se într-una de noi și făcîndu-ne într-una semn cu o sclipire a fiecăreia în parte.

Întîlniri.

Miraculoase întîlniri.

Miraculoase pentru că stranii, necunoscute niciodată de- cît în parte, pe-o singură anume față, pe care și-o îndreaptă către noi.

Știam de-ntotdeauna că astrele cele de departe ne vorbesc într-un anume fel și chiar iau parte la viața noastră. Cei vechi ziceau că ele ne hotărîsc întreaga ursită și se-osteneau să afle tocmai asta. Iar noi, cei de astăzi, căutăm să le surprindem o vorbire mai adevărată a lor, o vorbire de radiații, de prezență, prin care să ne luăm de mîna mai potrivit în marea parcurgere cosmică, desăvîrșită.

Dar n-am știut, nu, nu cum bănuț măcar, cît ne sînt de întrepătrunse orbitele tuturor, chiar ale celor ce sîntem aici, pe această planetă: oameni, copii, copaci, furnici, obiecte felurite, vînturi, nori... n-am știut că înseși plăsmuirile visurilor noastre cele mai nebunești și mai adevărate : operele de artă — se desprind într-o zi de noi spre a-și urma traiectoria lor, orbita lor, alta decît a noastră, diferită de-a noastră, și totuși întîlnindu-se mereu, apropiindu-se și-ndepărtîndu-se într-una de noi, cu licărul lor de lumină, ca un semn. Și că trebuie să învățăm acest semn, să-l înțelegem, spre a ști cît și pînă unde și cum se-ntre- pătrunde el cu orbita noastră, cu soarta noastră. Căci fiecare astru apare, dispare — dispare spre a apare iar sau dispare pentru totdeauna, să rămîna doar în amintire sau să se șteargă și de-acolo... spre a reveni sau spre a nu mai reveni nicicînd...

Întîlniri.

Miraculoase întîlniri.

Tulburătoare poate, hotărîtoare poate, sau numai trecătoare, numai trecătoare... aprilie 1970

LUCĂ

(fragmente)

I

Venea iar spre casă cu pantalonii și cămașa ferfeniță. Știa că vor striga la el ; ba poate-l vor și bate.

Picioarele desculțe îi tropăiau prin băltoace. Se-opreau și nu se îndurau să plece mai departe.

Nimeni nu știa : venea dintre centauri. Centaurii aveau trupuri de om și de cal și se pricepeau să tragă cu arcul. Iar în seara asta el se duse să-i mîne peste calea ferată, în sus, peste calea ferată care duce la Constanța, la mare...

Căci sînt centauri de munte și centauri de mare. Ai lui erau de mare. Îi mînase spre valuri. Stătuse să-i vadă cum se năpustesc în valuri, tropăind din copite, împrășcați de spumă... cum dispar în adînc... Îi văzuse. Numai el îi văzuse și păsăroiul. Nimeni nu știa, nici Păvăluc nu știa și nici nu trebuia să știe că el îi mînase... Nimeni nu l-ar fi crezut. Marea era departe. Și numai trenul, trenul de Constanța, ajungea la ea.

Venea iar spre casă cu pantalonii și cămașa ferfeniță. Știa că vor striga la el ; ba poate-l vor și bate.

II

Păvăluc crescuse înalt și deșirat ca un plop. Și tot ca un plop se legăna într-una de parcă mereu îl bătea vîntul. Cînd rîdea, ochii i se închideau și nu i se mai vedeau decît dinții ascuțiți ca acele. Atîta doar, că nu prea rîdea.

— Hai Lucă-n pădure !

— Cu păsăroiul ?

— Și cu dulăul.

Păvăluc avea un dulău lăptos.

Plecau.

Strada era întinsă, netedă ca-n palmă. Blocurile se ridicau drepte pînă la cer și-i priveau prin toate ferestrele deschise. Ici, colo un felinar și-un copac. Dincolo de stradă, altă stradă, și încă una...

Dar ei se duceau în pădure.

Numai ei se duceau în pădure. Numai ei aveau o pădure.

Și copacii acolo erau bătrîni și rămuroși, cu brațele în- cîrligate. Vîntul vuia și păsăroiul lui Lucă zbura împleticit, lovindu-se de crăci. Nu era numai păsăroiul lui acolo, erau mulțime de păsări albe și negre și de toate culorile.

Dincolo de pădure se întindeau împărățiile : împărăția din țurțuri de cleștar și cea de foc și cea a nisipurilor roșii... dar ei nu ajungeau niciodată în nici o împărăție, căci pădurea era adîncă și deasă

și drumul lung... și crăcile îi prindeau și-i ridicau de la pământ și-i treceau de la un copac la altul... și de la copac la copac se destrămau și se pierdeau, în trunchiuri, în crengi, în mușchi și în fișii de cer.

— Hai Lucă-n pădure !

— Cu păsăroiul ?

— Și cu dulăul.

Păvăluc avea un dulău lățos. Lătra la lună. Lătra la copaci. Îngrozea păsările. Păsările albe și negre și de toate culorile, care zburau zburătăcite în jurul crengilor și crengile le loveau, le răneau, și ele cădeau de sus în vîltoare de pene sau rămîneau sfîșiate de copaci, ca steagurile ciuruite de gloanțe pe ziduri.

Și păsăroiul lui Lucă umbla bezmetic prin pădurea aceea vrăjită, căutînd o geană de lumină, un drum. Drumul care ducea printre trunchiuri și cioturi spre-mpărățiile de basm.

Dar printre crengile dese, încîrligate, nu răzbătea lumina, doar cîte-o zdreanță de cer noroit. Iar drumul, acoperit de mușchi și tufișuri, de mult fusese îngropat.

— Hai Lucă-n pădure...

De o parte și de alta a străzii întinse, netede ca-n palmă, blocurile-i priveau drepte, nemișcate, prin toate ferestrele lor deschise.

III

— Lucă, rămîi aici, nu pleca ! Ascultă !

Totdeauna seara se depăneau întîmplările nemaipomenite.

Lucă venea mai aproape. O lua de mîină.

Bătrîna zîmbea. Era aproape oarbă. Și totdeauna zîmbea cînd Lucă o lua de mîină.

O lua de mîină în fel și chip : s-o ducă pînă la masă, sau mai departe în balconul de fier, cu grilaj, sau să-i pună în mîină farfuria de mîncare, cana cu supă, sau simplu, ața ca acum, să-i spună că e acolo.

— Cine trece, Lucă ?

— E vîntul, bunico ! Singur, vîntul !

— Vîntul nu-i niciodată singur, băiatule. Aduce cu el zvonuri de departe. Trebuie să știi să le-ascuți. Știi să ascuți copacii, iarba ?

Uita mereu că erau în oraș, în jur numai cu-asfalturi, asfalturi cenușii. Ei îi vorbeau și acum vîntul, copacii, iarba. Îi vorbea poate tinerețea ei prinsă-n pereți, în perdele. Și nu mai știa să deosebească glasurile de demult de cele slabe, risipite, de azi.

— Ce-ți spune vîntul, bunică ?

— Spune că păsările pleacă, se coc castanele și nucile și cad, și frunzele se pregătesc de toamnă... Lucă, mai ești aicea ? N-ai plecat ?

— Aicea sînt, bunică !

— De ce nu sînt oamenii ca vîntul, băiete, poți să-mi spui ? Așa ar trebui să fie : să umble peste case, peste păduri, să nu-i țină-n loc zidurile și greul pămîntului.

Mîinile bunicii erau ca spuma, ca vata, inconsistente, și fremătau într-una, fremătau din te miri ce. De ce se spunea că-i o bătrînă fără de minte ?

— Să te duc în balcon, bunică ?

— Nu, Lucă, nu mă duce acolo ! Aud vîntul și de-aici ! Îmi tot spune că într-o zi are să mă ia cu el și are să mă ducă. Dar încă nu e ziua, încă nu e vremea...

DOLMENII DE PE ORION 7

— Sculptorul Teodorian ? Profesorul, fără altă introducere, îi întinse mâna.

— Da, sînt cel cu care ați vorbit de dimineață la telefon, se grăbi să-i răspundă Matei. Vă mulțumesc că mă primiți ! Poate aveți, cît de cît, puțin timp...

Se priveau în adîncul ochilor, cercetător.

— Luați loc.

Și dintr-o dată acel birou se așeză masiv între ei. Ca și toată atmosfera greoaie a rafturilor nesfîrșite, înțesate de cărți, de pe pereți.

— În linii mari, v-am explicat la telefon despre ce e vorba, spuse Matei.

Profesorul luă de pe masă un tăietor de file și-și plecă ochii asupra mîinilor lui prelungi, nervoase.

— După cîte am înțeles, lucrați la o operă a cărei temă este de domeniul astronomiei și doriți să vă clarificați unele nedumeriri.

— Nu e o temă. E însăși structura.

— Structura ?

Matei se avîntă curajos :

— Mai întîi trebuie să vă spun, în acest caz, că astronomia mă urmărește de mult. Mi se pare chiar firesc ca în zilele noastre să obsedeze pe toată lumea. A încetat de mult să mai fie o știință printre alte științe...

— Iertați-mă că vă întrerup. De fapt, știți, astronomia a fost întotdeauna la baza tuturor concepțiilor despre univers, a tuturor științelor și determinărilor spațiale ; prin calendar, prin socotelile asupra astrelor, a determinat însăși viața de zi cu zi a fiecăruia. Atîta doar, că astăzi, spațiul s-a lărgit... și poate a căpătat mai mult relief...

Profesoral. Ce glas profesoral avea !

Dar Matei îl acoperi :

— Tocmai, a căpătat relief, și anume printr-un fapt care schimbă totul : omul a pătruns concret, cu propriul lui trup, în spațiul cosmic. E faptul esențial, care schimbă cerul dintr-o boltă într-un cosmos de atins, de cucerit... astrele nu ne mai influențează de undeva de departe, sîntem în miezul lor și umblăm printre ele...

— Diferența... Încercă să intervină iar profesorul.

— ...Este esențială, repet, urmă Matei, vehement. Și se propti de marginea fotoliului, voind parcă să acopere biroul dintre ei cu propria-i robustețe : un creator, înainte, putea să facă abstracție de astre. Unui sculptor, spre pildă, îi ajungea să lucreze o statuie ecvestră, un bust... Astăzi spațiile cosmice nu numai îl cheamă, dar îl trag, își imprimă asupra lui existența lor...

Profesorul își ridică abia acum ochii asupra lui :

— Cum înțelegeți asta ?

Matei schiță un zîmbet :

— Nu mă cunoașteți de loc, nu-i așa ? N-ați auzit niciodată de mine ?

— Mărturisesc.

— De-ați fi știut cât de cât despre mine — dar probabil că sculptura nu vă interesează — ar fi fost de-ajuns să vă răspund : vedeți lucrările mele. E ceea ce am căutat să exprim, poate încă stîngaci. Mai mult nu știu să vă explic.

Profesorul îl urmărea, concentrat :

— Încercați, totuși.

Matei îl privi o clipă și apoi adăugă :

— Iubesc imens pămîntul, și pietrele, domnule profesor. Pămîntul există și pietrele există și cer mîinilor mele să continue într-un fel, cu ele, prin ele, propria lor formă și modelare... cînd cioplesc, mă integrez oarecum munților, apelor, copacilor... fac una cu ei și mă desprind din ei și fac una cu piatra care mă trage, și eu însumi o trag către mine, fără să o tulbur... Mi-e foarte greu să vă explic. Mă strădui.

— Reveniți la astronomie.

— Astronomia înseamnă... spațiile cosmice pe care aștept să mi le desferecați dumneavoastră... Îmi trebuiesc planetele și nebuloasele și stelele dumneavoastră, să le aduceți în mine, să cioplesc piatra avîndu-le cumva în mine... nu știu de loc dacă mă fac înțeles...

Urmă o scurtă tăcere, stînjenită, apoi profesorul :

— Și cum credeți că aş putea să vă ajut ?

Matei reveni ca de departe și ochii îi străluciră :

— Spre pildă, la început, să-mi permiteți să văd observatorul.

Profesorul se ridică și-i spuse cu simplitate :

— Pofțiți.

Ieșiră într-un coridor lung. Suiră o scară în spirală. Profesorul descuie apoi o greoaie ușă de nuc. Și dintr-o dată, imens, copleșitor, observatorul își revărsă întreaga-i atmosferă asupra lui Matei : cupola circulară, pereții rotunzi, și drept la mijloc, dominînd totul, și îndreptîndu-se într-o îndîrjită tensiune spre bolta cerului : telescopul.

Matei se opri în prag.

Profesorul atinse niște butoane în perete. Se făcu întuneric. Iar podeaua rotundă pe care stăteau începu să se ridice.

Se desprindeau de oraș, de biroul cel masiv ; telescopul părea acum și mai uriaș ; se ridicau către el.

— Ați văzut vreodată cerul printr-un telescop ?

Matei tresări :

— O dată, când eram copil, într-un târg, un bătrîn cu o lunetă... Se întrerupse, zîmbi : De fapt, nu, niciodată ; printr-un telescop, niciodată. Mi l-am închipuit doar.

— Veți fi deziluzionat.

Profesorul sui cu o neașteptată agilitate pe scărița din fața telescopului și începu să umble la manete.

Matei rămase lîngă scărița. Și nu mai erau acum cu ei decît fărîma de cer spre care se deschisese cupola, cu stelele ei sclipitoare, cu telescopul îndreptat către ele ; iar la o parte, sub o mică lumină roșie : ceasul sideral, punctîndu-și minutele.

Profesorul coborî :

— Pofțiți. Veți vedea o mică planetă.

Matei sui să privească. În spațiul rotitor ca un vîrtej de fum strălucea, drept la mijloc, părănd surprinsă de un focar și parc-ar fugi să se ascundă... un licăr de lumină. Atîta tot.

Coborî. Rămaseră o clipă tăcuți, unul în fața celuilalt. Apoi, Matei :

— Și îndurați să le vedeți la distanță ? Mereu la distanță ?

— Doar nu sîntem astronauți !

Atunci Matei îl privi în ochi :

— Dar Orion 7 ?

Profesorul tresări :

— Orion 7 ?!

— Da.

— Vreți să spuneți că nu pentru tot cosmosul ați venit aici, ci pentru Orion 7 ?

— Pentru tot cosmosul, dar în special pentru Orion 7.

— De unde știți de Orion 7 ?

— De la colaboratorul dumneavoastră imediat, de la Andreea.

— Andreea v-a vorbit de Orion 7 ?

— Nu trebuia să vorbească ?

— Dați-mi voie. Pînă acum nu mi-ați pomenit nimic nici de Orion 7 și nici de Andreea.... Ea v-a trimis ?

— Nu m-a trimis ea. Am venit singur.

— De ce ? De ce nu v-a adus ea ? Putea s-o facă.

— Să spunem că țineam să vă cunosc pe dumneavoastră.

— Persoana mea are de asemenea importanță pentru sculptura dumneavoastră ?

— Are importanță în alt sens. Dar de ce mă descoa- seți atît ?

— Pentru că, oricum, nu vă pot arăta Orion 7.

Matei îl privi un scurt răstimp, consternat, apoi :

— Aveți dreptate. În timp ce eu vă cunosc și felul de a vă prinde mâinile, de a vă strânge ochii și de a vă trece mâna prin păr, dumneavoastră nu știți nimic, absolut nimic despre mine. Înainte de a vă telefona azi dimineață, nici nu bănuiați că exist.

— Tot de la Andreea mă cunoașteți atât de bine ?

— Bineînțeles. Și am venit fără nici o probă asupra mea că n-am intenții ticăloase. Dacă v-aș arăta legitimația de sculptor, asta nu v-ar spune mai mult, căci pot să mă slujesc de o preocupare de sculptură spre a-mi împlini un alt soi de intenții. Nu am decît o singură posibilitate : să vă cer să riscați. Să riscați de a face cunoscut unui străin preocuparea și problema esențială a cercetărilor dumneavoastră.

— Dar de ce aveți nevoie neapărat de Orion 7 ?

— Am să vă mărturisesc : dacă acei așa-numiți de dumneavoastră „dolmeni”, pe care i-ați găsit acolo sînt într-adevăr așa după cum uni i-ia descris Andreea, atunci sînt ceea ce eu însumi caut cu disperare de peste zece ani de zile, ca un mod al meu de a mă exprima...

— Nu înțeleg. Sînt niște pete.

— Nu sînt pete, domnule profesor, o știți prea bine.

Se priviră o clipă încordat. Profesorul era palid. Mormăi :

— N-am bănuț niciodată că fata asta ar putea face asemenea...

— Asemenea ce ?

— Nechibzuințe.

— Nu știu despre ce vorbiți, dar oricum, e prea tîrziu să nu mai știu de ei. Trebuie să mi-i arătați.

Din nou se priviră.

Și-apoi profesorul urcă iar la telescop. Și mișcă manetele. Le mișcă îndelung, de parcă nu mai termina. Totuși, în cele din urmă, coborî și venind în fața lui Matei, îi făcu semn cu mîna :

— Poftim.

Fără nici un cuvînt, abia stăpînindu-și emoția, Matei trecu la rîndul lui la telescop.

Scoarța planetei Orion 7, străbătută de cețuri, de nori, de lumini difuze învăluind-o și dezvăluind-o neconținut, și mai cu seamă mișcînd-o într-una, ca un freamăt de apă, de valuri stranii, era acum dinaintea lui. Contururi se-njghebau, se consolidau, se destrămau, ca-ntr-un dans, ca-ntr-un miraj. Dans de piscuri înălțîndu-se fumuiag, amenințător pare-se, retezîndu-se, căscîndu-se-n hăuri...

Profesorul se așezase la mica masă de sub ceasul sideral și în lumina roșie a becului se adîncise în lectura unor hîrtii.

Matei i se apropie pe la spate și-l privi un timp, fără ca el să bage de seamă. Apoi tresări, se

întoarse :

— Ei?

Iar Matei, acoperindu-și fața :

— Presupun că e adevărat !

— Ce-i adevărat ?

— Ce spune Andreea. Știți bine ce spune Andreea.

— Domnule, nu știu ce tot spune fata asta.

— Ba da, știți foarte bine. C-ar fi posibil să fie cioplite.

— La distanța asta, bazaconiile ei de presupuneri...

— Sînt sculptor, profesore !

— Mă rog... Profesorul îi întoarse din nou spatele.

— De ce refuzați să credeți ? Îl pironi cu o stranie blîndețe Matei.

— N-am argumente. Și de altfel nu mă privește.

— Nu vă privește ?! Nu vă privește, ați spus, să fi descoperit dumneavoastră planeta de mult căutată, de mult bănuită, așteptată, cu viață ? Cu viață superioară ?

— Domnule, entuziasmul dumneavoastră... iertați-mă, e oarecum copilăresc.

Matei se așeză în fața lui :

— Copilăresc, da, se poate... nebunesc, da, se poate. Dar nu mai puțin posibil...

Profesorul ridică din umeri :

— Noi sîntem oameni de știință, nu de artă.

Fără să-i mai răspundă, Matei se întoarse la telescop. Privi iar, îndelung.

— Iertați-mă, îl întrerupse profesorul, timpul meu, totuși, e foarte limitat. Dacă, așa cum ați spus, mai aveți nevoie de unele indicații, nu mai dispun decît...

Matei se uită la el cu o furie pe care nu și-o mai putea ascunde. Izbucni :

— Dar pentru ce, pentru ce vă iubește ea atît ?

— Ce spui, domnule ? tresări profesorul. Și Matei :

— Iertați-mă, dar nu mai pot. Totu-i năucitor aici... iar dumneavoastră, printre toate... da, trebuie să plec ! Să plec numaidecît ! Iertați-mă că am venit!

Porni în mare grabă către ușă, cu umerii aduși. Dar ușa era acoperită de podeaua circulară. Nu era nici o ușă.

— Așteptați să cobor platforma, aproape strigă profesorul în urma lui.

Aprinse și lumina. Iar în timp ce platforma se lăsa și descoperirea mai mult telescopul, toate se micșorau cumva...

Matei izbucni iar :

— Sînteți un profesor renumit, aveți sumedenie de lucrări, munciți toată noaptea și toată ziua

probabil. V-ați întrebat vreodată de fata asta, Andreea, care muncește umăr la umăr cu dumneavoastră, ce e cu ea ? Știți, spu- neți-mi, știți cât vă iubește ?

Ușa, complet descoperită acum, o acoperea el, cu robustețea lui.

Profesorul îi trecu pe dinainte, fără să-l privească :

— Domnule Teodorian, discuția noastră întrece orice limită.

— Într-adevăr, murmură Matei, ieșind în urma lui, în coridor.

— Ești un exaltat, continuă profesorul, mergînd cu el alături. Asta e ! Cred că dumneata ești îndrăgostit de ea, dă-mi voie să ți-o spun ! Nu mă miră, e o fată excelentă. Dar ipoteza ca ea să mă iubească pe mine este la fel de absurdă ca și aceea că reliefurile de pe Orion 7 să fie create de niște ființe, în mod deliberat.

— Absurdă... murmură Matei, coborînd scara în spirală. Și repetă : absurdă... Apoi deodată, înainte de a pătrunde în acel birou impunător : De ce să fie absurdă ?

— Sînt un om în vîrstă, domnule.

— Ce-are a face ? Pentru ea n-are a face.

Intrară în birou.

Profesorul se înfundă în fotoliu :

— Mai ia loc puțin, te rog. Nu pot să nu te întreb : de unde știi dumneata atît de bine treaba asta ?

— După felul cum îmi vorbește de dumneavoastră tot timpul, vorbindu-mi de problemele astronomiei.

— E un argument suficient ?

— Înnebunitor, de neîmpotrivit. Apoi : iată motivul pentru care am ținut să vă cunosc și ea nici nu știe că sînt aici.

— Iartă-mă că te întreb, dar dumneata cum de o cunoști atît de bine ?

— Îi sînt un simplu prieten cu care schimbă din cînd în cînd păreri, gînduri, impresii. Atît. Probabil asta vreți să știți.

— E destul de neplăcută povestea asta.

— Neplăcută ? Deci nu vi se mai pare absurdă ? Poate fi chiar posibilă, nu-i așa ?

— Nu știu. Iată ce ți se poate întîmpla cînd lucrezi cu o femeie. Lucram atît de bine împreună ! Dar să nu mai vorbim despre asta. Fii bun și spune-mi dacă mai ai nevoie de vreo lămurire. Trebuie să-mi văd de treburi.

Tăcură un timp. Apoi Matei, încet:

— Nu mai am decît o singură curiozitate : nu v-a trecut niciodată prin minte că ați putea-o iubi ?

Se priviră din nou o clipă, intens. Profesorul își strînse maxilarele, se uită un moment dincolo

de fereastră. In sfârșit, porni să spună cu același glas răspicat, neutru :

— Îți voi răspunde : află că m-am căsătorit de foarte tânăr, aproape am crescut o dată cu soția mea. Când ea a murit, toate pentru mine, toată viața vreau să spun, a rămas exact așa cum am construit-o împreună. Dacă Andreea mă iubește, ceea ce încă nu cred, e prea târziu ! Nu mai am nici forța, nici dorința de-a încerca o nouă sudare, în care ea, de altfel, s-ar lovi neconținut de vechea împlinire, de nereînnoit. Dragostea pentru mine e a trecutului, trăită, încheiată. M-am întors acum numai către munca mea.

— Și ce facem cu ea, care e vie ?

— O nouă întrebare ?

— Nu vă mai cer răspuns. Acuma plec.

Se ridică.

Profesorul se ridică și el. Ocoli biroul. Îi veni alături și, de data aceasta, glasul lui nu mai era atît de răspicat :

— Ascultă, dar dacă dragostea ei s-o fi conturat în jurul meu pentru atît cît pot să-i dau, nedîndu-i în fapt nimic ?

— Decît galaxiile.

— Da, galaxiile. Și dumneata, cu dragostea dumitale, năvălești aici, cerînd o împlinire care e a dumitale și care de mult nu mai e a ei.

— Ar fi comod pentru dumneavoastră și v-ar plăcea, îmi dau seama. Dar ea suferă, scrișni Matei.

— Și pe asta o știi ?

— Știu tot ce puteam să știu.

— Dar dumneata nu ai venit oare să scapi, poate, de o obsesie ? Să-ți recapeți libertatea de a munci la sculpturile dumitale, azvîrlindu-mi pe umeri povara unei dragoste care te stingherește ?

— Dumnezeule, iată adevăratele sentimente pentru soția pierdută, strigă Matei. Și își răsuci ochii într-ai lui. Profesorul i se smulse, strîngîndu-și buzele :

— Te rog acum să mă lași. Cred că ai aflat tot ce puteai afla.

— Da, că dolmenii de pe Orion 7 sînt tot ce mi-am dorit vreodată, am visat vreodată, uluitor. Și acești dolmeni ai mei i-ați găsit împreună, dumneavoastră doi, într-un chip care mă face să sufăr peste orice închipuire...

— Domnul meu...

— Rămîneți cu bine, domnule profesor. Cum sculptura nu vă interesează, probabil nu veți mai auzi vreodată de mine.

Se pregătea să iasă, cînd simți mîna profesorului pe umăr :

— Ar fi păcat, nu crezi ? Și nu-i adevărat că sculptura nu mă interesează. Dimpotrivă. Mai cu

seamă aceasta, a duminică. Mai vino ! Și după un timp : dar fără probleme sentimentale.

LUMINA ACEEA DIFUZĂ

(fragment din „Sabina”.)

În zilele care urmară după înmormântarea tatii, Sabina, bineînțeles, nu se duse la școală, dar nici acasă nu mai era de stat. Steluța, sora ei mai mică, vărsa toată vremea șiroaie de lacrimi, telefonul zbîrnîia ca un apucat. Și pe ușă se scurgeau într-una oameni care să-i exprime mamei condoleanțe. Salonul era mereu plin. Într-o după-amiază veni și unchiul Costi : sobru, grăbit. Vorbea puțin și părea preocupat de a pleca repede.

În vestiar, Sabina îl prinse de mîină :

— Pleci, unchiule Costi ?

Se-ntoarse spre ea puțin nerăbdător :

— De ce mă întrebi ?

— Fiindcă aș căpia să mai rămîn aici. Aș vrea să plec cu tine, de n-ai nimic împotrivă.

Păru că stă să socotească ceva. Răspunse tîrziu :

— Bine, vino. Mergem pe jos pe șosea pînă la Piața Victoriei, vrei ?

— Sigur.

— Dar am să te rog ceva : să nu vorbim nimic tot drumul.

— Bine.

Porniră.

Se-nsera.

Mergeau tăcuți, cu gîndurile împrăștiate. La Arcul de Triumf unchiul Costi îi luă brațul. Nu mai umblaseră niciodată așa. De altfel nu umblaseră nicicum vreodată împreună.

Sabina se gîndea : De mîină pe același drum ! Oare n-avem cu toții același drum ? Poate că un același drum și cu florile, și cu frunzele și cu toate. Și nu știm.

I se păru complicat.

În ultimele zile o urmărise un gînd : să-ncerce să-l picteze pe tata. Tata, ca ultima oară cînd îl văzuse, înainte de a pleca pe drumul din care parcă știuse că nu avea să se mai întoarcă. Ar fi primul ei portret. Avea impresia că numai așa putea scăpa de obsesia surîsului lui. Rupîndu-l dinăuntrul ei pe hîrtie. Poate că așa va reuși să-i descopere taina... Și trebuia să-i aducă și o ofrandă oarecare. Pentru tot ce nu se spusese între ei. Pentru tot ce ar fi dorit să-i spună acum, dincolo de moarte...

Unchiul Costi se oprise în fața unui mic local înfundat în întunericul camuflajului :

— Vrei să intrăm ?

Intrară.

Trecură printre mese cu oameni care-și întorceau capetele să-i urmărească. Sabina le simți privirile și se așeză la prima masă din colț. O masă cu fotolii largi de paie, în care te înfundai pe perne

de creton colorat. Fiecare masă avea un vas cu flori. O lumină discretă cădea oblic. Și Sabina își dădu seama că amîndoi erau în doliu.

Chelnerul le aduse lista și se postase liniștit alături, așteptînd.

Se hotărîră pentru niște aperitive.

Cei de la mesele vecine continuau să-i privească : un domn cărunt și frumos, cu o fetiță urîță, își spuse Sabina.

În lumina aceea difuză, printre flori, Sabina văzu deodată cît de frumos era unchiul Costi : așa, fin, cu fața mereu fremătîndă, ca o apă, cu tîmplele lui albe. În seara aceea — poate și hainele negre îl prindeau deosebit de bine — părea nespus de frumos. Cu ceva aerian, de dincolo de lume... Ar fi vrut să i-o spună. Și nu știa cum.

Unchiul Costi se înfundase în fotoliu și-și scoase țigăretul de sidef.

— Nu vrei o țigară, Sabina ?

— Nu, mulțumesc, unchiule.

— Ești foarte palidă. O să-ți faci bine. Ia una. Sînt țigări de damă.

Îi întinse tabachera.

— Nu știi să fumez, unchiule Costi.

— Bine, lasă. Nu e cine știe ce filozofie ! Pînă la urmă tot ai să fumezi ! Țigara e o prietenă.

Își aprinse una și rămase tăcut.

Chelnerul le aduse aperitivele. Stăteau cu ele înainte, fără să le atingă.

Sabina nu se sătura să-l privească. Eleganța lui firească, tresărirea aceea a obrazului, ca o într-una vibrare... Începea să-i simtă contururile delicate, feminine aproape, în palme, nevoia de-a le modela în degete, ca pe flori, ca pe frunze.

— Unchiule Costi, n-ai vrea să-ți fac portretul ?

Păru că se deșteaptă dintr-o altă lume. O privi mirat. Îngăimă :

— Portretul ?

Sabina își aminti că îi pusese condiția să nu vorbească și tăcu înroșindu-se.

După un timp, fără s-o privească, o întrebă ca din întîmplare :

— Cum a primit Anca vestea morții ?

Sabina se gîndea încă la portret. Dădu ușor din umeri :

— Cînd am venit de la școală, le-am găsit pe mama și pe Steluța în salon. Aflaseră. Pe mine m-a luat Steluța...

El o întrerupse, privind-o fix prin fumul de țigară :

— Dar Anca n-a spus nimic ?

Sabina își strînse buzele :

— Nimic. Mama n-a spus chiar nimic. Steluța însă...

Și el din nou, stingându-și țigara :

— Dar cum arăta ?

Sabina îl privi abia acum mai atent. Ca și cum ceva insista să-și facă loc acolo, între ei :

— Mama stătea nemișcată. Nici nu s-a uitat la mine

Ridicase glasul. Se foi.

Dar el n-o mai întrebă nimic. Își făcu de lucru tăind mărunt o felie de șuncă.

Acel ceva care se cuibărise între ei însă creștea. Și Sabina nu știa ce era, dar îi reveniră în minte, fără nici o ordine sau legătură aparentă, vizitele mamei, cu ea, la unchiul Gosti, când efl le servea bomboane și liqueur și mama începea să se certe cu el, nu știa niciodată de ce, și-apoi plecau furtunos, dintr-o dată, iar când ajungeau în stradă, ea-l simțea totdeauna la fereastră, urmărindu-le cum se depărtează...

Unchiul Costi o întrebă așa, ca-ntr-o doară :

— Ai ținut mult la el ?

Sabina se-ncruntă :

— La cine ?

— La tata, bine-nțeleș !

Sabina își reveni, uluită. Cum să-i răspundă ? Cum să-i spună tot ce-o lega de tata ?

Și unchiul Costi rosti ca pentru el :

— A fost un om bun.

Vorbise ca și cum și-ar fi încheiat niște gânduri ale lui. Ca și cum nici nu aștepta vreun răspuns.

Și Sabina își întinse bărbia, privindu-l dintr-o dată intens :

— L-ai cunoscut bine ?

Taina tatii ! Taina surîsului lui trist dinainte de-a pleca să întâlnească moartea...

— Nu, dădu unchiul Costi evaziv din cap. Doar așa...

Taina era. Era acoJo. Dar între ei nu existau cuvinte s-o poată rosti. Se priveau. Nu puteau vorbi.

„Ce știi despre părinții mei ? De fiecare ?” ar fi vrut să strige Sabina. Dar n-ar fi făcut nimic cu asta. Trebuiau alte cuvinte, altceva, să-i apropie, să-i dea lui o încredere, o nevoie de-a spune... Dar ce ?

Și nu mai spuseră nimic, toată seara.

Cînd se ridicară și plecară, afară se întunecase de tot. Bătea și un vînt rece.

Iar el o luă din nou la braț, mai apropiat, mai patern ca-nainte. Conducînd-o „acasă”.